

водата-сапфирено-синя, когато децата на Слънцето ми-навали по тѣхъ. Въ въздуха се чувало само радостно пѣние на ликуващитѣ поздрави за хубавото небе, за топлината, за чистия и радостенъ лѣхъ на Пролѣтъта!...

Козичкитѣ подскачали, овчарчетата надували свир-китѣ си.

Дъждецътъ надникналъ презъ прозореца на кж-щата си и видѣлъ, колко радостни били децата на Слън-цето и децата на Земята:

— И азъ искамъ да поиграя съ тѣхъ!..

— Не, не! — казала мама, госпожа Облакъ. — Твоето време не е дошло; ако ти идешъ тамъ долу сега, ще те посрещнатъ лошо, защото всѣко нѣщо трѣбва да става на своето време. Не мисли, Дъждецо, че децата на Слънцето само играятъ; не, тѣ въ сжщото време ра-ботятъ: дѣхатъ тихичко на житото, надуватъ пшпкитѣ, каратъ тревитѣ да растятъ, цвѣтоветѣ да се разцвѣ-тjватъ. Но понеже тѣ вършатъ работата си съ радостъ, изглежда като че ли играятъ. Но сега е тѣхното време, а не твоето.

— Азъ искамъ да отида тамъ... искамъ да отида тамъ! Защо трѣбва да стоя тукъ самъ, да се измжч-вамъ, когато другитѣ се веселятъ?..

И знаете ли какво направилъ този упоритъ и раз-галенъ Дъждецъ? Избѣгаль отъ майка си, разтичалъ се, скочилъ долу на земята и почналъ тамъ да тропа и съ всички сили да излива вода на едри, едри капки. Но ето че, както казала майка му, вмѣсто да го по-срещнатъ съ радостъ, всички почнали да викатъ и да го хокатъ.

Всичкитѣ деца на Слънцето: Топлина, Милувка, Лжчъ, съ които той искалъ да поиграе, се разбѣгали; земята, която преди това била тѣй весела, станала тжжна и намръщена; измокренитѣ козички избѣгали бързо въ кошарата.